

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Concluditur caput hoc, quibusdam locis eodem pertinentibus, è
S.Bernardo adductis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ac detinent; inde (ut ait) dulciora, quò obscuriora: ita æternus ille paternæ substantiæ splendor, carnis nostræ tegmine obumbratus, eò se dulcius sensibus nostris insinuat, quò blanditur occultius.

Quod verò philtum, aut quæ potio amatoria potuit excogitari potentior, ad animos nostros divino amore afflandos & capiendos, quàm Verbum caro factum; quàm illa, ut loquitur Augustinus, *mixtura DEI & hominis*, quàm illud in unam hypostasim temperamentum divinitatis & humanitatis?

Epist. 3.

Sanè quemadmodum ardentem atq; insanè amantes interdum solent; qui ubi successum non habent consueta & innocentes illecebræ, ad improbas artes & amatoria medicamenta deveniunt; ut quem aliter non obtinent, vel venenis amorem extorqueant: ita hujus Patris phrasim secuti dicere possumus; ingenti nostri amore captum, simile quiddam (sed piâ fraude) fecisse DEUM, *De medullis* quippe *Divinitatis suæ* (ut S. ait Hieronymus) confecit nobis potionem ad amorè suum, Verbum scilicet ac sapientiam suam, quodammodo carni infundens atque commiscens, ut eâ nostræ infirmitati dulcesceret; atq; ita charitate suâ in cordibus nostris, velut potenti succo, diffusâ, immutaret affectiones nostras, tandèmq; nos in se, suisq; amorem converteret. Tanti fuit supræ illi hominûmq; amatrici bonitati nos sibi adjungere, & nostrum deniq; vermium vilissimorum amorem, sive ab odiosè fastidiosis impetrare, sive de præfractè contumacibus extorquere. Atq; hæc ferè ex Beato Augustino.

In Ps. 109.

§. 3.

Concluditur caput hoc, quibusdam locis eodem pertinentibus à S. Bernardo adductis.

AT priusquam hoc caput finiám, in quo fortè abducor
longiùs ipsá argumenti suavitate: delectat ex mellifluis
Bernardo nonnulla ad extremum adducere, & ijs quæ dicta
sunt confirmandis, ita ex ejus mente philosophari.

Deus quidem amabilitas summa est, sed hoc tamen
nomen majestatis est ac potentia; ideòq; sacrum quendam
horrorem mentibus ingerit, timorem incutit, extorquet
venerationem. At JESUS, tametsi DEUS est, tamen be-
nignitatem, philanthropiam, humanitatem sonat, nec ter-
rorem infert, sed provocat amorem. Itaq; mellitus ille
Doctor ad illud è Canticis: *Oleum effusum nomen tuum*; hoc
ipsum argumentum versans: *Profectò (inquit) majestatis & ^{serm. 15. in}*
potentia nomen, in id quod est pietatis & gratia quodammodo ^{Cant.}
transfunditur. Nomen verbi causá, quod DEUS est, nonne in
id, quod est nobiscum DEUS, hoc est, in Emmanuel, liquefcit
& deficit? Quid enim istud est: DEI nomen in JESUM seu
Emmanuel liquefcere, resolvi, & quodammodo deficere?
nisi hoc illi comparatum, mollius esse atq; amabilius; &
DEUM per Emmanuelis nostri humanitatem transfusum
(veluti subinde in ijs, quæ percolantur, evenit) suá quasi au-
steritate positá, mollioris jam esse ingenij, & in quendam
nostris magis attemperatam sensibus liquari suavitatem.

Quod ipsum alio in sermone, non minùs eleganter,
nec minùs dulciter exprimens; cum eundem Dominum no-
strum consideraret, & ut regnantem super sidera, & ut inter
lilia (hoc est, inter mortales) commorantem: *Qui in altif- ^{serm. 70. in}*
simis est Dominus (ait) in imis est dilectus; super sidera regnans, ^{Cant.}
& inter lilia amans. Amabat & super sidera, quia nusquam &
nunquam non amare potuit, quia amor est: sed donec ad lilia
descendit, & pasci inter lilia compertus est, nec amatus est, nec
factus dilectus. Quasi antea amaret quidem, sed amari non
posset; nisi posteaquam, majestate positá, & nostrá susce-
ptá humanitate, in terris visus est, & familiariter cum ho-
mini-

minibus conversatus, atq; inter illos mira patrandò, & a-
cerba pro illis sustinendo, quantopere illos diligeret, evi-
dentiùs ostendit; ut immensus ejus erga nos amor, non di-
cam usurpari oculis, sed manu tangi atq; palpari quodam-
modo videretur. Ergo nunc gratiæ, miserationis atq; in-
dulgentiæ tempus est; neq; in Verbo humanato, & (ut lo-
quitur S. Hilarius) concarnato propter nos, terroris causas,
sed amoris duntaxat habeamus.

L. 6. de Tri-
nit.

Olim cum D^eus justitiæ suæ indulgens, vindictæ o-
mnia, misericordiæ perparum concederet, & non nisi ful-
mina meditans, tonitrua loquens, cædes tantùm spiraret,
& sanguinem; & vel igne immisso de cælo, vel terræ hiatu,
vel ignitis serpentibus in rebelles sibi populos mortalesve,
faviret, meritò audiebat, D^eus magnus, & fortis, & ter-
ribilis in consilijs super filios hominum, Dominus exerci-
tuum, & D^eus ultionum. Quâ cogitatione percussus ex-
clamat quidam Propheta: *Quis non timebit te, ô Rex gen-
tium?* Nunc autem cum amisso furore, idem ipse humani-
tatem induit, neq; jam D^eus ultionum dicitur, sed Pater
misericordiarum, nec jam manus habet armatas fulmine,
sed clavis confixas in cruce, nobis nimirum commutandæ
sunt voces, atq; dicendum: *Quis non amabit te, ô Rex cor-
dium?* Hoc quippe jam regnum in nobis affectat, amans a-
mari, non timeri desiderans: quemadmodum magis mani-
festum erit in sequenti capite, ubi jam speciatim de Christi
crucifixi amabilitate disquirimus.

Jerem. 10.

CAPVT VII.

*Christus crucifixus supremum amoris incita-
mentum.*

UT igitur ad illud quod nobis erat propositum, & cuius
gratiâ reliqua ista præmissa sunt, aliquando deveniã-
Sicut